

er ikke den Nød, der ydmygt tiggende kommer til Eders Dør og banker paa, det er ikke den Armod, der frækt trænger sig paa Eder paa Gaderne! Nej, den ligger og vrider sig i Smerte, kan ikke komme og banke paa og kan derfor ikke lades ind, kan ikke bede og mægter ikke at klage, for Klagen er forstummet i al denne Liden; Bønnen har maaske nok haft Gud at rette sig imod, men ogsaa den er til Slut standset paa disse forpinte Læber, eller er trængt saa langt tilbage i Sindet, fordi — ja hvorfor? Fordi der dog ingen hjælp.

Direkte til Mennesker kan disse Stakler ikke henvende sig, maaske ved de ikke, at der er Institutioner, der kunde afhjælpe noget, eller mangan iblandt dem er som sagt en Gang bleven vist tilbage fra Byers og Sognes Kommuner med de Ord: Vi har vore egne, som vi maa hjælpe. Saa har de skræmmede trukket sig tilbage i sig selv og foresat sig at holde Pinen ud.

Man vil indvende herimod: Mon den, der skriver saaledes, ogsaa kender alle Omstændighederne ved saadanne Forhold? Mon Vedkommende ret ved, hvad Kommunerne har gjort for at hjælpe disse Stakler? Man har sendt Bud ind i Hytterne, at de kunde faa Hjælpen, naar de blot vilde henvende sig der og der, men de kom ikke, saa er det jo deres egen Skyld, at de ikke er blevne hjulpe.

Men disse Folk er dog undskyldte; gennem Slægtled er de skræmmede tilbage fra Eder, derfor komme de ikke til Eder. Man maa gaa til dem, Hjælpen maa bringes dem ind ad Døren. Hertil vil man sige: »Vi har gjort det, vi har jo sendt Plejersker *der, hvor vi vidste, der trængtes til Hjælp*, men de har afvist Hjælpen, eller vist sig ligegyldig overfor den.« »Der, hvor I vidste, der trængtes til Hjælp!« Burde det ikke være enhver Landsogns Pligt overalt at vide det? Men det er nu engang ikke saadan. Saa maatte det være hver Godsejers, Herremands, Bondes eller Fabrikejers Pligt at holde vaagent Øje med sine Hjælpere og Daglejere og forhøre sig, naar nogen af dem udeblev, saa at de altid vidste, naar der var Sygdom og Trang; men heller ikke dette er paabudt.

Derfor rettes denne Bøn til alle Udenforstaaende, som kunne hjælpe, eller til dem af Kvinderne rundt om paa Landet, som har Tiden til deres egen Raadighed, og som kunde have lidt Øje med disse Forhold, som de nu en Gang for Tiden er.

Selvfølgeelig er der mange Gaarde, hvor Husmoderen eller andre kvindelige Medlemmer af Familien have et aarvaagent Øje, praktisk Greb og det rette Hjærte, og som virkelig tage fat paa dette Omraade. Disse bør da være Exemplet og lede de unge Kvinder derude blandt de bedre stillede ind paa samme praktiske Vej.

Naar I har Tid, saa gaa ud til disse Hytter, nøjes ikke med af Nysgærrighed at betragte de snavsedede Rum, gaa ind i dem, søg og find dem, der lide derinde; af mange forskellige Grunde kan de lide; for blot at nævne to: Sygdom er den ene, Fald og Last den anden.

Mistroiske, mistænksomme Blikke vil I møde, naar I, iklædt Eders bedre Tøj, bukke Eder igennem den lave Dør, for at komme ind, og sige I god Dag eller spørge I til den syge eller lidende, vil I, første Gang I kommer, enten intet Svar faa eller maaske: »Den fine Dame har vist intet her at skaffe.« Gaa ikke bort for det. Forklar kærligt og tydeligt, hvad det er, I vil; tal til den syge eller til Børnene derinde. I skal ikke spørge, om de vil have det eller det, I skal, næste Gang I kommer, bringe med, hvad I formaar, af det, I have set, de mangler og trænger til derinde, og i skal se, lidt efter lidt, Gang efter Gang, vil I blive modtagne venligere derinde, og til Slut vil man trænge til Eder, og selv vil I føle, at I gør noget velsignelsesrigt.

Finder I nogen, der er saa lidende, at I føler Eder selv for lidet sagkyndige i Sygeplejen, saa begynd ikke med at kvakle paa egen Haand, oplys en Læge om, hvor Stedet er, og der vil vel findes én, der har Tid og Hjærte til at se derud, saa I kan blive sat i Gang med at se efter, at den syge ikke forsømmes. Men i Reglen er der mange Ting, som I ganske rolig først selv kunne gøre. Skaffe ren, frisk Luft i Stuerne, og ved Hjælp af Nabofolk, som i betaler lidt, faa det fornødne Snavs ud af Rummene. Saa vidt muligt gøre Patienten ren og forklare dem, der er om Patienten, eller dem, I faa til at være om ham, hvor nødvendig Renlighed og Taalmodighed er overfor en syg.

Antiseptiske Renselser skal I ikke forsøge til at begynde med, det gælder netop om at gaa lempelig tilværks, med hvad der haves, og hvad I kan skaffe.

Endog Lægerne maa indrømme, at i en saadan Hytte vil man gøre mere Gavn paa denne Maade end ved at skræmme Folkene helt fra sig og lade dem ligge uden Røgt og Pleje; at det er bedre at faa fjærnet det værste, end at det altsammen bliver, selv om saa den, man faar til at udføre dette Arbejde, ikke bagefter strax kan faa sine Negle saa rene, som en Antiseptiker kunde ønske det. Nej, Kunsten er netop den, ikke at skræmme tilbage, fordi det er saa forfærdeligt, men netop, fordi det er saa forfærdeligt, udføre, hvad der staar i ens Magt.

I vil faa mange Skuffelser: En Patient, som I i lang Tid har bragt det fornødne af Mælk og Tvebakker, for at han kan holde en forordnet Mælkekur, vil I maaske en skønne Dag, naar I tror ham raskest, finde fordybet i en Tallerken Grønkaal eller Ærter.